

ческото меншинство, до тогава принципът на Ла-Файетовската декларация се въплъщавали въ ежедневните явления на животътъ; когато горещия припадакъ миналъ, тогава декларацията съ всичките отрови съмена, които Зибелъ и Шлосеръ видѣли, показала се сжщо тъй старо кжсче хартия, както по голѣма частъ отъ 2500 закона, издадени отъ учредителното събрание, и като множество французски конституции, които израствали и умирали една слѣдъ друга. Декларацията за правата била издадена въ 1789 година, а послѣ 15 години благополучно вече царствовалъ императорътъ Наполеонъ I, който всѣкакви декларации наричалъ идеология, и който, дѣйствиелно ималъ пълно основание да презира едеологията, защото тя не бъркала на французитъ, да жертвovatъ за неговитъ фантазии състоянието и животътъ си.

Кадъ е послѣ това разрушителното дѣйствие на тѣзи декларация? Най послѣ да сравниме декларацията за правата, съ най любимия брой отъ вѣстниците, които въ онова време се чели въ Парижъ, за да се убѣдиме въ това, че декларацията даже като кжсъ печатна хартия, по съдържанието и формата на изражението, много е по скромна и невинна отъ онези произведения които съставлявала ежедневна умствена храна на французската публика. Но всѣкий разсждителенъ чловѣкъ разбира, че и вѣстниците отъ онова време удовлетворявали само сжществуващите потребности, а ги не създавали съ появяването си. Бриссо, Карра, Горса, Лустало, Демулень, Фреронъ, Мара били твърдъ видни ли-